

Sygn. akt V CNP 39/18

POSTANOWIENIE

Dnia 27 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi K. Ś.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 6 września 2016 r., sygn. akt V ACa [...]

w sprawie z powództwa K. Ś.

przeciwko H. S.A. w Z.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 grudnia 2018 r.,

1) odrzuca skargę,

**2) oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów
postępowania wywołanego wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Powód K. Ś. wniósł w dniu 5 września 2018 r. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 6 września 2016 r., V Aca [...]. W skardze przytoczył jej podstawy, wskazał, że wyrok jest niezgodny z art. 115, 123 § 1 pkt 1 oraz art. 647 k.c. Skarga zawiera również uprawdopodobnienie poniesienia szkody oraz wykazanie, że nie jest możliwe zaskarżenie wyroku skargą kasacyjną, wniesienie wniosku o wznowienie postępowania, nie przysługują też inne środki prawne, mogące doprowadzić do wzruszenia wyroku, w szczególności powodowi nie przysługuje skarga nadzwyczajna ani wnioski o unieważnienie prawomocnego wyroku, bowiem takie środki mogą wnieść jedynie uprawnione podmioty, wśród których nie ma stron postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga spełnia ustawowe wymagania określone w art. 424⁵ k.p.c., podlega jednak odrzuceniu z innych przyczyn. Orzeczenie Sądu Najwyższego stwierdzające niezgodność zaskarżonego skargą wyroku z prawem nie eliminuje tego wyroku z obrotu prawnego. Stanowi natomiast podstawę do następczego dochodzenia od Skarbu Państwa naprawienia szkody poniesionej na skutek wydania wyroku niezgodnego z prawem. Odpowiedzialność majątkowa Skarbu Państwa może wchodzić w grę jednak tylko wtedy, kiedy wzruszenie wyroku nie jest i nie było możliwe, a strona podjęła wszelkie dopuszczalne prawem czynności, prowadzące do wzruszenia wydanego wyroku. Takimi czynnościami były dotychczas, poza skargą kasacyjną, także wniosek o wznowienie postępowania czy powództwo przeciwegzekucyjne, o ile występują podstawy do ich podjęcia.

W dniu 3 kwietnia 2018 r. weszła w życie ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. 2018, poz. 5 ze zm.), która wprowadziła do polskiego systemu prawnego kolejny środek nadzwyczajny. Środkiem tym jest skarga nadzwyczajna, której celem jest, jak wynika z art. 89 przytoczonej ustawy, eliminacja prawomocnych orzeczeń naruszających zasady lub wolności i prawa człowieka i obywatela określone w Konstytucji albo w sposób rażąco naruszających prawo przez błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie.

Przyczyny uwzględnienia skargi nadzwyczajnej są zbieżne z podstawami skargi o stwierdzenie niezgodności zaskarżonego wyroku z prawem, jednak inne są

konsekwencje wydanego na skutek tych skarg orzeczenia. Uwzględnienie przez Sąd Najwyższy skargi nadzwyczajnej prowadzi do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania (art. 95 ustawy o Sądzie Najwyższym w związku z art. 398¹⁵ oraz art. 398¹⁶ k.p.c.). Skoro zaś zaskarżony wyrok może zostać uchylony, nie jest możliwe orzekanie o skardze o stwierdzenie jego niezgodności z prawem i - w następstwie takiego orzeczenia – o odpowiedzialności majątkowej Skarbu Państwa.

Okoliczność, że strona postępowania nie może wnieść sama skargi nadzwyczajnej nie jest wystarczająca do uznania, że nie istnieje możliwość wzruszenia wyroku. Strona może bowiem skorzystać z uprawnienia do złożenia wniosku o wniesienie skargi nadzwyczajnej przez podmiot określony w art. 89 § 2 ustawy o SN. Oznacza to, że, wnosząc skargę określoną w art. 424¹ k.p.c., musi wykazać, że złożyła do stosownego organu wniosek o wniesienie skargi nadzwyczajnej, a wniosek ten nie został uwzględniony.

Z tych przyczyn orzeczono, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ k.p.c.

Wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi podlega oddaleniu. Pozwany skoncentrował się na kwestionowaniu zachowania terminu do wniesienia skargi. Zarzuty w tym przedmiocie są jednak chybione. Kwestia terminowości wniesienia skargi podlegała badaniu przez Sąd Najwyższy. Uzyskano wydruk strony internetowej Poczty Polskiej, z którego wynika, że skargę nadano w urzędzie pocztowym przesyłką poleconą w dniu 5 września 2018 r. Skarga wpłynęła do Sądu Apelacyjnego w dniu 7 września 2018 r., jednak o zachowaniu terminu decyduje dzień nadania środka zaskarżenia w placówce pocztowej, a nie dzień wpływu przesyłki do sądu. Pozostałe zarzuty odnoszą się do kwestii merytorycznych, które nie podlegają badaniu na posiedzeniu tzw. „przedsądowym”. Podniesione zarzuty okazały się zatem nieprzydatne na tym etapie postępowania.